

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 stycznia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Consiglio Nazionale degli Ingegneri przeciwko Ministero della Giustizia, Marco Cavallera

(Sprawa C-311/06) ⁽¹⁾

(Uznawanie dyplomów — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie równoważności dyplomów ukończenia studiów — Zawód inżyniera)

(2009/C 69/03)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Consiglio Nazionale degli Ingegneri

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, Marco Cavallera

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym - Consiglio di Stato - Wykładnia dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. L 19, s. 16) - Zastosowanie wobec obywatela włoskiego, który został wpisany do hiszpańskiego rejestru inżynierów w następstwie uznania swojego dyplomu inżyniera, lecz który nigdy nie wykonywał tego zawodu w Hiszpanii, a który wystąpił o wpis do rejestru inżynierów we Włoszech na podstawie wydanego w Hiszpanii dokumentu uprawniającego do wykonywania tego zawodu.

Sentencja

Posiadacz dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji wydanego w danym państwie członkowskim, który nie poświadcza ukończenia kształcenia w ramach systemu edukacyjnego tego państwa członkowskiego i który nie jest oparty ani na egzaminie ani na doświadczeniu zawodowym zdobytym w tym państwie członkowskim, nie może powoływać się na przepisy dyrektywy Rady 89/48 z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, w celu uzyskania dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 stycznia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf, House of Lords — Niemcy, Zjednoczone Królestwo) — Gerhard Schultz-Hoff przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawy połączone C-350/06 i C-520/06) ⁽¹⁾

(Warunki pracy — Organizacja czasu pracy — Dyrektywa 2003/88/WE — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Zwolnienie chorobowe — Urlop coroczny zbiegający się ze zwolnieniem chorobowym — Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany coroczny płatny urlop w razie ustania stosunku pracy ze względu na chorobę)

(2009/C 69/04)

Języki postępowania: niemiecki i angielski

Sądy krajowe

Landesarbeitsgericht Düsseldorf, House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Gerhard Schultz-Hoff (C-350/06), Stringer i in. (C-520/06)

Strony pozwane: Deutsche Rentenversicherung Bund (C-350/06), Her Majesty's Revenue and Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesarbeitsgericht Düsseldorf, House of Lords — Wykładnia art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. U. L 299, str. 9) — Prawo do corocznego płatnego urlopu uzależnione od spełnienia następujących wymogów: rzeczywistego świadczenia pracy, posiadania zdolności do pracy w czasie trwania urlopu, przeniesienia urlopu na kolejny rok kalendarzowy jedynie do pewnej określonej daty — Prawo pracownika przebywającego na zwolnieniu chorobowym, którego czas trwania jest nieokreślony, do skorzystania w trakcie tego zwolnienia z corocznego urlopu wypoczynkowego — Prawo pracownika, z którym rozwiązano podczas jego przebywania na długoterminowym zwolnieniu chorobowym stosunek pracy, do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego za urlop niewykorzystany w trakcie danego roku urlopowego

Sentencja

1) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy powinien być interpretowany w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym, zgodnie z którymi pracownik przebywający na zwolnieniu chorobowym nie jest uprawniony do skorzystania z corocznego płatnego urlopu w okresie objętym zwolnieniem chorobowym.

- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym wygaśnięcie prawa do corocznego płatnego urlopu wraz z końcem okresu rozliczeniowego lub okresu dozwolonego przeniesienia ustalonego przez prawo krajowe, nawet jeśli pracownik przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego, a jego niezdolność do pracy trwała aż do ustania stosunku pracy, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu.
- 3) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/08 powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym w razie ustania stosunku pracy brak wypłaty jakiegokolwiek ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop na rzecz pracownika, który przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego bądź okresu dozwolonego przeniesienia, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu. W celu obliczenia wspomnianego ekwiwalentu pieniężnego zwykłe wynagrodzenie pracownika — czyli to, które musi być wypłacane w trakcie okresu odpoczynku odpowiadającemu corocznemu płatnemu urlopowi — jest również rozstrzygające.

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2006.
Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — Heemskerk BV, Firma Schaap przeciwko Productschap Vee en Vlees

(Sprawa C-455/06) (¹)

(Rozporządzenia WE nr 615/98, 1254/1999 i 800/1999 — Dyrektywa 91/628/EWG — Refundacje wywozowe — Ochrona bydła w trakcie transportu — Uprawnienie organu administracji do uznania, wbrew treści zaświadczenia sporządzonego przez urzędowego lekarza weterynarii, że środek transportu zwierząt jest niezgodny z przepisami wspólnotowymi — Właściwość organów sądowych państw członkowskich — Badanie z urzędu zarzutów wynikających z prawa wspólnotowego — Krajowy zakaz reformatio in peius)

(2009/C 69/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heemskerk BV, Firma Schaap

Strona pozwana: Productschap Vee en Vlees

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych związane z ochroną żywego bydła w trakcie transportu (Dz.U. L 82, s. 19), art. 33 ust. 9 rozporządzenia Rady (WE) 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, s. 21), dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. dotyczącej ochrony zwierząt podczas transportu oraz zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. L 340, s. 17) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) — Uprawnienie organu administracji do uznania, wbrew treści zaświadczenia sporządzonego przez urzędowego lekarza weterynarii, że środek transportu jest niezgodny z przepisami wspólnotowymi — Ocena na podstawie kryteriów zainteresowanego państwa członkowskiego lub państwa bandery statku transportującego zwierzęta — Uprawnienia sądów państw członkowskich

Sentencja

1) Wykładni rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznawania refundacji wywozowych w odniesieniu do ochrony żywego bydła podczas transportu, a w szczególności art. 1, art. 5 ust. 3 i art. 7 tego rozporządzenia, należy dokonywać w ten sposób, że krajowy organ właściwy w zakresie refundacji wywozowych może stwierdzić, że transport zwierząt nie został przeprowadzony zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995 r., mimo że na podstawie art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia urzędowy lekarz weterynarii zaświadczył, że transport ten był zgodny z przepisami tej dyrektywy. Podstawą takiego ustalenia przez rzeczony organ muszą być obiektywne okoliczności dotyczące ochrony wskazanych zwierząt, mogące podważyć dokumenty przedstawione przez eksportera, chyba że eksporter ten wykaże ewentualnie, iż dowody, na które powołał się organ właściwy dla stwierdzenia niezastosowania się do dyrektywy 91/628 zmienionej dyrektywą 95/29, nie są istotne.

2) Jeżeli statek otrzymał zezwolenie państwa członkowskiego bandery na transport zwierząt na określonej powierzchni, właściwy organ państwa członkowskiego wywozu powinien przyjąć to zezwolenie za podstawę dokonania oceny, czy wspólnotowe przepisy dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu były przestrzegane.